

[Harald Jensen.]

Regnskab for de forskellige Selskaber. Det gør der jo ogsaa, men det Driftsregnskab, man faar fra Aktieselskaber, indeholder som oftest kun Bruttooverskud, Generalomkostninger og Nettooverskud med Forslag om, hvorledes dette Nettooverskud skal fordeles. Et virkeligt Driftsregnskab faar man sjælden eller aldrig fra Aktieselskaber, et Driftsregnskab, som viser Indtægterne og Udgifterne paa en saadan Maade, at Offentligheden kan forstaa det. Der vilde man vel fra Aktieselskabsregisteret kunne forlange, at saadanne virkelige Driftsregnskaber blev givet og ikke blot en Gevinst- og Tabskonto, som ikke giver nogen virkelig Oversigt over Forholdet. Men det, der er det afgørende ved Lovforslagets § 42, er, at de Værdier, som Aktieselskaberne har, opføres til den reelle Værdi, som de kan noteres til, og at selve Regnskabet virkelig bliver Udtryk for Forholdet indenfor det paagældende Aktieselskab. Der er jo heller ikke noget andet Sted at gaa hen, hvis man vil vurdere et Aktieselskabs Forhold og virkelige Stilling, end til selve Regnskab, og derfor maa man ud fra de samfundsmæssige Synspunkter, som vi har i denne Sag, kunne forlange, at Regnskabet giver en virkelig Oversigt, og at det er hæderligt — det er jo særlig det sidste, det kniber med. Der er mange Maader at affatte Regnskaber paa. De kan affattes bevidst urigtigt naturligvis, det finder vel ogsaa Sted i enkelte Tilfælde, men selv hvor en saadan bevidst urigtig Affattelse af Regnskabet ikke finder Sted, laves der dog saa mange forskellige Ting vedrørende Regnskabsaflæggelsen, Ting, som tager Sigte paa at vildlede i Stedet for at vejlede.

Jeg erindrer fra min Virksomhed som Typograf i sin Tid, hvor jeg havde Lejlighed til at sætte forskellige Aktieselskabsregnskaber, at selv efter at disse var afleveret til Trykning, lavede man dem om Gang paa Gang; i første Korrektur, i anden Korrektur og i tredje Korrektur naaede man til nye Tal i det Aktieselskabsregnskab, som i Forvejen var revideret. Jeg vil jo ikke nægte, at det styrkede ikke min Tillid til de Aktieselskabsregnskaber, som kom til at foreligge for Offentligheden.

Det, som § 42 tager Sigte paa, er, at man naar til en virkelig reel Regnskabsaflæggelse, og det er et Forhold, alle maa have Interesse i, og som derfor forhaabentlig vil vinde ogsaa den Tilslutning her i Tinget, som det skal have for at kunne blive gennemført. Hvis ikke jeg husker forkert, gik Venstres daværende Ordfører, det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen, da ogsaa

ind for disse Bestemmelser i Lovforslagets § 42 ved Behandlingen af Sagen i 1925—1926, og netop den Tilslutning, man da fra Venstres Side gav, maa vel bevirke, at man ogsaa i Øjeblikket vil kunne regne med Venstres Tilslutning til disse Bestemmelser i § 42.

Lovforslagets §§ 51 og 53 angaar Revisionen. Her er der bl. a. bestemt, at Revisionsspørgsmaalet indenfor Aktieselskaber ikke kan gøres til et Familieanliggende. Ellers er det vel ofte gaaet saadan, at dem, man ikke kunde finde Plads til som Bestyrelsesmedlemmer i Aktieselskabet, gjorde man til Revisorer. Her er det bestemt, at Revisorerne ikke ved Ægteskabs- og Slægtsforhold maa være knyttet til noget Medlem af Bestyrelse eller Direktion. Endvidere bestemmes det, at hvis det er Aktieselskaber med en Aktiekapital paa en halv Million eller derover, skal mindst en af Revisorerne være statsautoriseret, og Revisorerne skal have Adgang til Selskabets Bøger og skal saa udføre deres Gerning saa godt, som det efter Forholdene lader sig gøre. Det er bestemt i § 53, at de skal have Adgang til Selskabets Bøger; der burde maaske ogsaa staa, at Revisionen skal have Adgang til Selskabets Korrespondance og til Bestyrelses- og Generalforsamlingsprotokoller. Det var maaske ikke urimeligt, om Revisionen, som har et overordentlig vanskeligt Arbejde og som bestræber sig for at gøre dette Arbejde samvittighedsfuldt, havde Adgang til alle de Ting indenfor Selskabets Omraade, som kunde bidrage til, at Revisionen blev saa god som paa nogen Maade muligt.

I denne Forbindelse vil jeg gerne nævne Bestemmelsen i § 60, som gaar ud paa, at Handelsministeren skal godkende Likvidationshonorarerne, en Bestemmelse, som jo er foranlediget ved de efter den almindelige Mening overordentlig høje Likvidationshonorarer, som er udbetalt gennem Tiderne. Det er ofte vanskeligt for jævne Folk at faa Øje paa den fornuftige Begrundelse for Sagførerhonorarer. Dette er ikke noget Angreb paa Sagførere i Almindelighed, men særlig, hvor det drejer sig om Likvidation, tages der sikkert ofte Honorarer, som er ganske uforsvarlige. Jeg skal bl. a. minde om, at ved Likvidationen af visse Forsikringsselskaber beregnede Højesteretssagfører Winther og Direktør Bramsen sig i sin Tid 180 000 Kr. i Honorar — det er, saa vidt jeg ved, det samme som det store Lod i Klasselotteriet. Det er derfor ikke urimeligt, at der fra Lovgivningsmagtens Side indsættes Be-